



**Corpus Juris Canonici, Per Regulas Naturali Ordine
Digestas, Usuque Temperatas, Ex Eodem Jure, Et
Conciliis, Patribus, Atque Aliunde Desumptas, Expositi**

Opus, Tum In Rebus Obscuris Claritate, Tum Dispersis Collectione ac
delectu, in contrariis conciliatione, eximium, simulque Indicibus ac
Præfationibus, Notisque quamplurimis & exquisitis illustratum, ; In Tres
Tomos divisum

Complectens Prolegomena Ad Jus Canonicum In Se Et Universim
Consideratum

Gibert, Jean-Pierre

Coloniæ Allobrogum, 1735

Sectio XIII. Notæ Historicæ circa conformationem Conciliorum Generalium.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-74413](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-74413)

Plerique autem ex his responderunt, se in eo secutos fuisse, tam usum receptum, quam propensionem suam; cum non solum ipsi, sed etiam prædecessores sui consecrati fuissent à Patriarcha Constantinopolitano.

Alia circa subscriptiones observanda forent; verum id jam præstitimus *Titulo VI.* ubi iis usi sumus, ad probandum ordinem Sessionis, & Tit. præcedenti, ubi diximus subscriptiones junctas Catalogo Prælatorum, qui Concilio adfuerunt, ostendere definitiones è communi voto factas fuisse.

SECTIO XIII.

Nota Historica circa CONFIRMATIONEM Conciliorum Generalium.

Non hic agitur de quæstione *Juris*, sed de quæstione *Facti*. Non quarimus, an sit necesse confirmatas esse definitiones à Conciliis Generalibus profectas, ut illa vim obligandi habeant: nam consistere debet apud Ecclesias, quæ Concilia Constantiense & Basileense receperunt, quod ejusmodi definitiones non egent Confirmatione Pontificia, ad obligandum, posito, quod Concilia legitime coacta fuerint, vel per Pontificem, vel ejus defectu, per eos, qui auctoritatem habent, illa convocandi; ratio est, quod ambo hæc Concilia jure merito definiunt, Concilia Generalia legitime congregata in Spiritu Sancto, suam à CHRISTO habere auctoritatem, cui Pontifex subditus est, sicut reliqui fideles; quia ejusmodi Concilia Universalem Ecclesiam repræsentant, quam pro Matre agnoscere debet, sicut reliqui Christiani Catholici. Porro, si Pontifex subditus sit Decretis Conciliorum Generalium, quonam modo trahent illa suam auctoritatem ab ejus confirmatione? 1. Potest-ne Inferior Superiori suo auctoritatem impertire? Nonne potius inferior Superioris autorisatione indiget. 2. Superfluum, proinde esset, quoad Galliam discutere, an Decreta Conciliorum Generalium confirmari debeant à Pontifice, ut vim legis habeant: Cum ea Concilia Constantiense & Basileense receperit, hancque doctrinam pro certa & constanti tueatur. Vide 2. *Proposit. Declarationis Cleri Gallicani; anno 1682.*

Agimus ergo de quæstione *facti*; nimirum, an probari possit, quod alia Concilia Generalia quam Tridentinum, Pontificem rogaverint, ut sua Decreta confirmaret. Discussio hæc eò utilior erit, quod multum interfit scire, an doctrina Ecclesiæ Gallicanæ hac in parte consentiat antiquitati, & praxi sæculorum sequentium. Verum perspicuitatis & ordinis gratia, triplex Conciliorum genus distinguendum est. Primum, eorum, quibus ipse Pontifex interfuit: Secundum, eorum, quibus interfuit, per Legatos: ultimum, eorum, quibus neutro modo interfuit.

Quoad *primum* genus, credibile est, ea nunquam rogavisse Pontificem, ut sua Decreta confirmaret: nam constat, Pontificem in eis fecisse quidquid libuit; imò Concilia nil aliud fecisse, quam adprobare, quod Pontifici placuerat: undè ejusmodi Conciliorum Decreta, sub Pontificis nomine concipiuntur, cum clausula, *Sacro approbante Concilio*. Multæ hujus facti probationes existunt in Lateranensi IV. in duobus Lugdunensibus; in Concilio Viennensi, & in Lateranensi V. Itaque, si hæc Concilia suorum Decretorum confirmationem à Pontifice petiissent, hoc ipsum fuisset rogare, ut Pontifex suum-met opus confirmaret, quod mera fuisset cærimonia, tam inutilis, vel etiam absurda, quam si Titius postularet à Mævio confirmationem Instrumenti à Mævio confecti, & cui Titius solum consensisset. Et quidem Concilia non possunt rogare Pontificem, ut sua Decreta confirmet, nisi ob aliquam ex his causis; vel, ut his impertiantur auctoritatem, qua indigent, ad obligandum; vel, ut declaret Decreta, per auctoritatem legitimam, & modo

legitimo, fuisse confecta: scilicet, Concilia ritè convocata fuisse, vocatis omnibus personis assistendi jus habentibus, & ritè habita fuisse, seu præsentibus habuisse jus suffragii, illudque spontè & libere tulisse. Porro, cum Pontifex adfuit Concilio, ejusque Decreta confecit, is non potest eis novam auctoritatem tribuere per confirmationem: nam Pontifex Confirmator non habet majorem auctoritatem quam Pontifex Autor. Quod si dicatur, Episcopum, qui statuta fecit cum Capitulo, quatenus Capituli Membra, posse deinceps illa confirmare, quatenus Episcopum, & proinde, Pontificem, qui fecit Decreta in Concilio, quatenus Concilii Membra, posse deinde illa confirmare, quatenus Pontificem, vel Episcopum Universalem.

Respondemus, Episcopum non posse confirmare statuta, quæ ipse fecit cum Capitulo, nisi cum ea fecit, ut Canonicus, non verò cum fecit, ut Episcopus. Discrimen in eo situm est, quod, si egerit ut Canonicus, habeat, quatenus Episcopus, auctoritatem superiorem, quam eisdem statutis impertiri potest: si fecerit ut Episcopus, nullam supra habet auctoritatem, quam eis confirmatione dare possit. Itaque, paritas objecta non valet; quia nunquam accidit, ut Pontifex aliter Concilio Generali interfuit, quam prout Caput Ecclesiæ Universalis, & consequenter, is extrà Concilium habere nequit auctoritatem superiorem ei, quam in illo exerceret, & confirmatione communicabilem Decretis, quæ cum aliis Patribus fecit.

Quoad confirmationem, quæ consistit in declaratione, quod Decreta legitime facta sunt, præterquam, quod non agitur hic de tali confirmatione, dici potest, contumeliam factam iri Pontifici, si illa postularetur; ideò, quod ejusmodi preces supplicant, in dubium vocari posse, an quod ipse fecit, legitimo factum sit modo. Præterea, quis esset fructus istius confirmationis? Nam Pontifex declararet id, quod satis aliunde præsumitur ex modo, quo Decreta concipiuntur; nempe, illum esse eorum autorem.

Sanè in Actis Conciliorum, quibus adfuit Pontifex, nullum est vestigium, illa rogavisse Pontificem, ut sua Decreta confirmaret, vel eum non rogatum ea confirmavisse. Concilia hæc sunt Lateranensia, Lugdunensia, Viennensia, & Florentinam.

Quod ad Concilia, quibus Pontifex adfuit per Legatos, defuisse ipsis non videtur ratio rogandi Pontificem, ut sua confirmaret Decreta, ob gestionem Legatorum suorum, sicut à Mandante requiri potest rati habitio negotii cum Procuratore gesti: Potuissent etiam petere confirmationem sitam in declaratione, quod Decreta legitime facta fuerunt; quia visis Concilii Instrumentis, Pontifex declarare potuisset, omnia ritè facta fuisse; nullum tamen existit monumentum, quo probetur, Concilia alterutram confirmationem petiisse à Pontifice, quod patebit evolviendo Epistolas, quas Concilia ad Pontificem scripsere, post condita Fidei aut Discipline Decreta, & in quibus gesta sua exponunt, quæ videntur in Actis Conciliorum, sub hoc nomine, *Ratio Synodi*.

Prima, quæ legitur in Collectione LABBÆI, est in Actis Concilii Ephesini. CONCIL. Tom. III. p. 659. Concilium ad CELESTINUM, Pontificem, scribit, suaque narrat gesta, circa quatuor facta, de quibus egit, per totum durationis tempus. Primum respicit JOANNEM, Patriarcham Antiochiæ, quo favebat Nestorio, quia hic fuit Ecclesiæ Clericus fuerat: alterum respicit Synodum Ephesinam ab eodem Joanne habitam, & xxx. Episcopis constantem; in qua Cyrillus, Alexandrinus Patriarcha, & Mennon Ephesinus Episcopus, depositi fuerant, sub obtentu, quod essent Apollinaristæ Eunomiani.

Tertium

Tertium respicit specialiter Nestorium multoties citatum & contumacem, demum damnatum cum Joanne Antiocheno & aliis Episcopis falsi Concilii, de quibus dicitur Pontifici, quod, licet meruerint depositionem, quam contra eos Concilium pronuntiavit, ipsi tamen sententia executione reservatur, illis interea interdicens exercitium Ordinum, eosque à Communione excludendo.

Factum ultimum est damnatio *Pelagii, Caelestii*, plurimumque ex eorum Affectis, hic nuncupatis, à Concilio Ephesino accepta.

Absoluta hac narratione, Concilium dicit, se Acta adiecisse, ut Pontifex, ex ipsis, factorum veritatem cognosceret. Et hac est summa Epistola, in qua nullum est verbum, quo probetur, Concilium à Pontifice suorum Decretorum confirmationem rogavisse.

Epistola praefata negativè tantum probat, Concilium Ephesinum non rogavisse Pontificem, ut sua Decreta confirmaret: at Epistola Concilii Calcedonenfis, ad LEONEM Pontificem, praeter negativam probationem, aliam quodammodo positivam praebet; nempe, postquam Synodus sua contra *Dioscorum Alexandrinum, Eutichis* fautorem, & contra ipsum *Eutichem*, eorumque haesim, gesta retulit, non postulata à Pontifice confirmatione sententiarum, quas in personas, ob earum pertinaciam, & in haereses, ob earum perversitatem, tulerat, ad aliud factum transit multo minus grave, ejusque confirmationem petit, quia Legati Pontificis ei contradixerant: scilicet, secundum gradum adtribuerat Patriarchae Constantinopolitano, nec non potestatem consecrandi Metropolitanos Asiae, & Ponti, atque Episcopos Diacesum inter Barbaros sitarum; Legati autem repugnabant huic attributioni, utpote quae adversaretur dispositionibus *Sexti* Canonis Niceni, & *Primi* Concilii Constantinopolitani, & praeterea, dignitati sedis Apostolicae, cujus erat talem praerogativam concedere: Concilium itaque tollere cupiens hoc obflaculum, recurrit ad Pontificem, petitque ab eo, sub confirmationis verbo, ratihabitionem eorum, quae contra Legatorum voluntatem gesta erant. Diversa hac agendi ratio, circa haec duo Capita, docet, Concilium non putavisse, quod sua Decreta annuentibus Legatis confecta, confirmatione Pontificis indigerent; sed eam necessariam esse Decreto iisdem repugnantibus facto, circa rem, quae ad Pontificis dignitatem pertinebat.

Concilium 5. nullam scripsit Epistolam ad *VIGILIVM* Pontificem, ut eis gesta sua exponeret circa damnationem trium Capitulorum, ob quam fuerat convocatum. Causa dicitur ex ejus definitione; nam Pontifex multoties rogatus, multotiesque se adfuturum pollicitus, neque venerat ipse, neque ullum suo nomine miserat. Praeterea, ex Decreto ejusdem Pontificis ad *Eutichium* misso, aliquandiu post finem Concilii, apparet, Vigilium damnanda esse tria Capitula non duxisse, ne Concilii Calcedonenfis Decretis noceretur; nam sententiam hanc deponit, declaratque, se, perlectis Tribus Capitulis, multa in eis reperisse damnatione digna. Quamvis in Inscriptione hujus Decreti feratur, illud factum fuisse ad confirmationem S. Concilii, nullum tamen est verbum quo id probetur, nisi pro confirmatione Concilii, accipiatur damnatio trium Capitulorum, quae ostendit, Pontificem consentire Decreto Concilii & equidem Pontifex non loquitur de Concilio, & multominus de damnatione, quam tulit.

Fatendum est Concilium VI. videri postulare ab *AGATONE*, Pontifice, suorum Decretorum confirmationem *CONCIL. Tom. VI. p. 1073.* nam postquam dixit Pontifici, se damnavisse *Theodorum, Sergium, Honorium, Cyrum, Paulum, Pirrhum, & Petrum*, seque deposuisse *Macarium* Patriarcham An-

tiochenum, propter ejus impenitentiam; se autem adjutum luminibus tum ipsius Pontificis & Concilii Romani, cum Legatorum Pontificis, & Legatorum ejusdem Concilii, Sancti Spiritus auxilio suffultum, Doctrinam Scripturae, Quinque Conciliorum praecedentium, & Sanctorum Patrum sequendo, definitivè, duas esse in Christo Voluntas, prout duae sunt Naturae, quae singulae suam habent voluntatem, jamverò discussis erroris tenebris, se splendidum Fidei Orthodoxae, lumen proposuisse; adjiciunt Patres, *quam ut iterum per honorabilia Rescripta vestra confirmetis, vestram oramus Paternam Sanctitatem.* Sed miltum abest, ut postulent confirmationem, de qua hic agitur, sine qua Decreta Conciliorum non habent vim obligandi; nam rogant duntaxat confirmationem, quae sita est in nova adprobatione, quae cum sit novum Testimonium Pontificem Concilio consentire, definitionem aliquatenus corroborat. Nam 1. verbum *iterum* hunc sensum firmat, evincitque nihil aliud peti à Pontifice nisi, ut rursus faciat, quod jam fecit. 2. Praetensa haec confirmatio complecti deberet quidquid fecit Concilium, posito quod necessaria foret, & proinde, si talis visa fuisset, Concilium eam rogavisset, quoad damnationem Personarum, de quibus dictum fuit, depositionemque *Macarii*, & quoad Statuta Disciplinae; non minus quam circa Definitiones suas, & nihilominus confirmatio, de qua Concilium hic loquitur, pertinet solum ad Definitiones.

Epistola *Tarasii* ad *Hadrianum* Pontificem post celebrationem Concilii Niceni II. annumerari potest Epistolis, de quibus loquimur, quae *Synodi Relationes* appellatur: ille enim Concilii gesta narrat; nempe Legatis Pontificis & variis Patriarcharum Orientis Nicenae congressis, & congregari incipientibus, lectans fuisse primum Epistolam Papae, tum Epistolas Patriarcharum Orientis, quibus junctis testimoniis Patrum, inde exorta est probatio perfecta traditionis circa Imaginum Cultum, juxta talem confecta est definitio, quae ad Pontificem missa fuit. Porro, in toto hoc contextu nihil est, quod probet, Concilium petivisse à Pontifice confirmationem Decretorum suorum. Nam 1. nihil dicitur de Canonibus factis à Concilio, & circa Definitionem, nihil aliud dicitur Romae favorabile, nisi illam fuisse Romam transmissam: unde concludi non potest, Concilium petivisse à Pontifice confirmationem Decretorum suorum; nam credibile est, Concilium similes Epistolas misisse ad sedes Insigniores. Una est hujus speciei dicta, ob id, Encyclica sive Circularis, scripta à Concilio VIII. in qua, post deterrimam *Photii* picturam, per narrationem corruptio- nis morum, ejus effrenatae ambitionis, viarum illicitarum, quibus utebatur, ut perveniret ad Dignitates, fraudium, quas adhibuerat, ad deponendum *Ignatium*, Patriarcham, & violentiae, cum qua sedem ejus invaserat, adjicitur Imperatorem, juxta sedis Apostolicae judicium, deposito *Photio*, & *Ignatio* restituto, Concilium convocavisse Generale, quod anathema contra *Photium* ejusque Affectas dixerat, *Ignatium* in sua sede conservaverat, variaque fecerat Statuta circa Disciplinam *CONCIL. Tom. VIII. pag. 1379.* Praeter hanc Epistolam narratoriam gestorum hujus Concilii, & probabiliter missam ad omnes Episcopos, qui non adfuerunt Concilio, saltem ad praecipuos, alia est ejusdem speciei, inscripta ad Pontificem *HADRIANUM* II. in qua Synodus aliquot factorum praedictorum mentione facta, & specialiter Celebrationis, & Conclusionis Concilii, desinit, per verba, quae ostendunt, eam longè abfuisse à petenda confirmatione Decretorum suorum, ut ea vim obligandi haberent; *Vos autem conventum omnium nostrum & consonantiam hujus Synodi benevole recipite, & precibus apud Deum vestris confirmate.* Et haec sunt omnia Concilia Orientis, quae ad Pontificem misere gestorum suorum relationem; & quoniam

in nulla earum repertum est aliquid, probans hæc Concilia petiisse à Pontifice confirmationem suorum Decretorum; valde credibile est, nullum eorum eam petivisse; hic enim erat locus ad eam petendam opportunus. Porrò: si Concilia, quæ ad Pontificem relationes miserunt, non rogaverunt eum, ut sua Decreta confirmaret, nonne dicendum est alia multo minus id fecisse? Unde meritò concluditur, nullum ex Orientalibus Conciliis postulavisse Confirmationem Pontificiam.

Quantùm ad Concilia Occidentis, quibus Pontifex solum per Legatos interfuit, nullum est quod miserit ad Pontificem gestorum suorum relationes; unicum est Concilium Tridentinum, de quo aliundè constat illud illam confirmationem rogavisse. Is igitur, qui *Bullam* PII IV. Concilii Tridentini confirmatoriam confecit, parùm versatus erat in historia Conciliorum, vel ipsos fontes non consuluerat, cum Pontifex dicat, Concilium, dum petit confirmationem Decretorum suorum, veterum Conciliorum vestigia secutum esse.

Loquendum superest de Conciliis Generalibus, quibus neutro modo Pontifex interfuit: circa quod observandum est, quædam esse, quibus Pontifex legitimus non nisi sub finem adfuit: talia sunt Pisanum, anno 1409. & Concilium Constantiense. Quoad prius, constat illud non petiisse à Pontificibus ejus temporis confirmationem Decretorum suorum. Nam I. invitis Pontificibus ejus temporis BENEDICTO XIII. & GREGORIO XII. congregatum fuit, & contra eos processit, eos multoties citando, & denique ob eorum contumaciam, deponendo: & quoad ALEXANDRUM V. electum in Concilio, & duobus depositis substitutum, non apparet Concilium eum rogavisse, ut sua gesta confirmaret; sed apparet tantum, Pontificem ea rata habuisse, *CONC. Tom. XI. part. 2. pag. 2311.* Hæc autem ratihabitio dicta fuit *Confirmatio*, quia tollebat prætextum dubitandi de validitate Actuum, qui potuisset nasci ex eo, quòd Ecclesiæ Caput, eorum particeps non fuerat, & nihilominus Concilium se Generale esse contendebat: Præterea, non agitur hic de confirmatione Decretorum præterea necessariâ, ut vim obligandi habeant; sed de confirmatione sententiæ latae contra duos Pontifices, & processum qui illam præcesserunt & secuti sunt. Hæc autem confirmatio fortè data est tantum ad cautelam, ut tolleretur omnis Schismatis prætextus, incapacitatem Concilii, vel nullitatem processus allegans. Denique, confirmatio hæc erat mera cærimoniam: nam, si sententiæ depositionis à Concilio lata valida non fuisset, *Alexander V.* non fuisset Pontifex legitimus, & proinde, dare non valuisset huic sententiæ autoritatem, qua caruisset.

Quoad Concilium Constantiense, neque etiam apparet illud rogavisse Decretorum suorum confirmationem ab ullo Pontifice, neque ab eo, sub quo inchoatum fuerat, neque ab eo, sub quo conclusum fuit. Quoad primum, qui erat JOANNES XXIII. Synodus eum deposuerat, ob ejus crimina, non ergò Decretorum suorum confirmationem ab eo poterat rogare, quem legitimè spoliatum putabat. Quoad alterum, qui est MARTINUS V. Synodus ab eo postulare confirmationem potuisset, quia eum legitimè electum credebatur; & præsumendum est futurum fuisse, ut eam peteret, si eam necessariam duxisset. Ejus autem petitionis vestigium aliquod remansurum fuisse, si vera esset: Verum quidem est, Pontificem rata habere & approbare aliquot Decreta hujus Concilii; nempe ea, quæ fidem recipiunt, & conciliariter facta sunt; hæc autem ratihibitionem dici posse confirmationem: sed nihilominus verum est, hæc ratihibitionem petitionem non fuisse à Concilio, sed Pontificem eam dedisse motu proprio, occasione rogationis Polonorum, perentium, ut damnatio quorundam errorum facta à Deputatis Concilii, circa causas fidem respicientes,

& approbata ab omnibus Nationibus, & conclusa in Collegio Cardinalium, promulgaretur in Sessione publica, ante finem Concilii, addito, quod si fieret secus, protestabatur de gravaminibus futuris, & se appellaturos ad futurum Concilium. Circumstantia hæc notabilis est, ad expositionem verborum, *conciliariter facta*: ea enim ostendit *Martinum*, per eas voces, distinguere voluisse Decreta facta à solis Deputatis, & nondum approbata, à Collegio Cardinalium & ab omnibus Nationibus, quæ cum isto Concilio Concilium faciebant, distinguere, inquam, à Decretis, quæ ab omnibus Nationibus, & à Cardinalium Collegio approbata fuerant. Quibus sic factis, *Sancissimus Dominus noster Papa dixit respondendo ad prædicta, quod omnia & singula determinata conclusa & decreta per præsens Concilium in materiis fidei, conciliariter, tenere & inviolabiliter observare volebat, & nunquam contraire quoquo modo, ipsaque sic facta conciliariter approbat, & ratificat, & non aliter & alio modo.* Expositio hæc confirmatur per silentium Polonorum, post responsum Pontificis, quæ, si ipsis non placuisset, illi suam protestationem iterassent; nam Pontifex dimiserat Patres Concilii, Patresque dimissionem hanc adprobaverant *CONCIL. Tom. XII. Sess. XLV. pag. 258.*

Quædam sunt Concilia, quibus Pontifex etiam per Legatos, non nisi in primis Sessionibus interfuit, iis deinceps revocatis. Tale est Concilium Basileense, quod constat non petivisse confirmationem Pontificiam; plura enim Decreta fecit, post depositionem Pontificis, non autem apparet eos invicem conciliatos fuisse, post depositionem & post discordias, circa tempus Sessionis XXVII. exortas. Constat etiam videtur, Concilium hoc non petivisse confirmationem hanc à Pontifice FELICE V. in EUGENII locum electo: nulla enim existit Bulla vel Decretum hujus Pontificis, ex quo id consequatur. Denique, Concilium non potuit à Pontifice NICOLAO V. confirmationem postulare: nam hic electus non fuit, nisi post annos plures à fine Concilii; Basileensis, nempe, anno 1447. Concilium anno 1442. absolutum fuerat.

Sed fortasse aliquis fatebitur, Concilium non postulavisse confirmationem Decretorum suorum à NICOLAO V., sed objicit, eundem Pontificem existimavisse Decreta hæc sine approbatione Sedis Apostolicæ esse invalida, ideoque ipsum illa confirmavisse Diplomate suo 18. Junii 1649. Verum huic objectioni repugnat ipsum Diploma; nullum enim verbum continet circa Decreta facta à Concilio Basileensi, sed mentionem tantum facit quorundam Actuum pro vel contra quosdam privatos factorum.

Sunt denique Concilia sine ullo Pontificis interventu habita. Tale est I. Concilium Constantinopolitanum I. sub DAMASO Pontifice, cujus Acta & specialiter subscriptiones nullam mentionem habent Legatorum Pontificis. *Damasus* autem neque per se, neque per Legatos huic Concilio interfuit, ideo, quòd ipse eadem de causa Concilium haberet Romæ, in quo expectabat Episcopos, qui Constantinopoli coacti fuerunt. Factum hoc cernitur in Epistola eorumdem Episcoporum, ad hoc Concilium, *CONCIL. Tom. II.* in qua nullum est verbum, quo probetur, Concilium Constantinopolitanum Decretorum suorum confirmationem postulavisse, quod sanè fecisset, si putavisset, hanc confirmationem esse necessariam, quippe locus opportunus erat.

Idem est de Constantinopolitano II. *Quinto* Generali, cui Pontifex, neque per se ipsum, neque per Legatos interfuit, quia non probatur, moveri questiones de Tribus Capitalis, & quidem in Concilio; cum hæc circumstantia Concilium non lateret, satisque constaret, ex eo, quòd convenire nolebat Pontifex, quamvis multoties rogatus & pollicitus se ad futurum; valde credibile est; Concilium non petivisse ab eo
confirma-

confirmationem definitionis suæ, quod si postea eam adprobavit Pontifex, minæ fortasæ ad ejus mutationem contulerunt. Hoc certum est in Decreto Pontificis, cujus inscriptio fert, illud fuisse factum ad confirmationem hujus Concilii, nullum esse verbum undè inferri possit, Concilium eam rogavisse, vel illud factum esse hujus definitionis confirmandæ causâ: itaque credibile est, verba hæc, *pro confirmatione Synodi*, quæ leguntur in Inscriptioe, inserta fuisse ob effectum, quem pro luxit hoc Decretum, dando vim novam definitioni Concilii, per acceptationem & subscriptionem primæ Ecclesiæ.

Ex omnibus, quæ hæcenus dicta sunt, circa confirmationem Conciliorum Generalium per Pontificem, indè non sequeretur illa credidisse, sua Decreta non habere vim obligandi, sine confirmatione Pontificiâ. Nam verbum *Confirmatio* variè acceptum fuit. Plura Concilia Particularia, & specialiter Hispanica, postulaverunt, à Principe confirmationem Canonum suorum; Leges autem ad hunc effectum conditæ, nuncupantur. *Leges confirmatoria: Vide Concilia Toletana XI. XII. & XVII. Concil. Tom. VI. extant Leges ad confirmationem singulorum, quarum titulus est, Lex in confirmatione Concilii edita.* Concilium Constantinopolitanum in sua ad Theodosium Imperatorem Epistola, petit confirmationem gestorum suorum, his verbis, *rogamus igitur Clementiam tuam, ut per litteras pietatis tue ratum habeatur Concilii Decretum.* In fine Concilii Generalis VI. existit Lex Imperatoris Constantini Pagonati ad Joannem Pontificem inscripta, ad confirmationem hujus Concilii. *Exemplar Divinæ Iustionis Justiniani Augusti directæ ad Joannem Papam Urbis Romæ, in confirmationem 6. Synodi Constantinopolitana.* Docet illa, Imperatorem, convocatis, cum Senatu, Patriarchis, Metropolitanis, Episcopis, qui erant Constantinopoli, & compluribus militaribus viris, afferri Acta Sexti Concilii, & coram omnibus legi fuisse, atque ab omnibus Auditoribus suscribi. Talis est Summa hujus Legis, undè discimus de quibusdam Actis ad executionem Conciliorum factis, dici, ea facta esse, ad eorum confirmationem: fieri ergo potuit, ut Concilia, petendo confirmationem Pontificiam, nil aliud intenderent, quam impetrare ab eo aliquas litteras eorum executioni inservientes, per testimonium adprobationis Capitii Ecclesiæ.

SECTIO XIV.

Nota Historica circa ACCEPTATIONEM Conciliorum Generalium AB EPISCOPIS, qui eis non adfuerunt.

Quæstio proposita non minus utilitatis habet, quam ulla ex præcedentibus; quia nullum est Concilium quod perfectè Generale fuerit, aliter quam per *acceptationem*: observatum autem fuit, solas definitiones Conciliorum Generalium esse Regulas infallibiles, sive quoad fidem, seu quoad mores. Porro, novum factum hic propositum facile probatur, quoad Concilia, quorum subscriptiones habemus, vel Catalogos eorum, qui interfuerunt. Illi enim ostendunt, paucos fuisse Prælatos ex Occidente, in Conciliis Orientalibus, & paucos ex Oriente, in Conciliis Occidentalibus: undè sequitur, quòd, licet omnes Prælati Orientales vocati fuissent ad Concilia Occidentalia, & vicissim; quod dubium est, tamen Concilia Generalia, in utraque regione habita, non essent verè Generalia, nisi per acceptationem: Namque, ut Concilium verè Generale sit, oportet ut Ecclesiam perfectè representet; hæc autem non representatur perfectè, nisi per Corpus integrum Pastorum, in eodem loco corporaliter, vel spiritualiter coadunatorum. Porro, hæc perfecta Pastorum conformatio constare non potest, nisi per acceptationem definitionum factarum à Conciliis Generalibus. Semper enim multi sunt,

qui legitime impediuntur, quominus intersint Conciliis; vel propter ætatem vel propter valetudinem; alii remanent in Provincia, ad obeunda munera Episcopalia, dum absunt eorum Collegæ. Itaque, nisi ii Pastores recipiant quod gestum fuit ab aliis, Corpus Pastorum non perfectè conspirabit circa caput definitum. Nec refert quod Prælati absentes Procuratores miserint ad Concilia Generalia: esto enim quòd Legati ab omnibus missi sint, necesse adhuc est nihilominus, ut hi Pastores acceperint, ratam habendo Procuratoris sui gestionem; verum accidit sæpius, ut plerique eorum, qui ad Synodum non vadunt, neminem suo nomine mittant.

Nec refert quòd Concilia Constantiense & Basileense de se ipsis dixerint, se representare Ecclesiam Catholicam, quamvis multum abesset, ut omnes Episcopos Orbis Christiani complecterentur; nam duplex est representatio, alia Virtualis, & imperfecta; alia Formalis, & perfecta. Ad primam, sufficit, ut convocato universo Corpore Pastorum, pars eorum insignis conveniat; quia absentes reputantur credidisse sua jura præsentibus, qui, ob hanc causam, *Virtualiter* representant Corpus Pastorum. Ad aliam representationem, requiritur, ut omnes Pastores simul Corpore, vel Spiritu conveniant. Porro, hæc ultima representatio necessaria videtur, ut definitiones Conciliorum Generalium sint infallibiles.

Quod si acceptatio Decretorum Conciliorum Generalium ab Episcopis, qui non adfuerunt; necessaria videtur, ubi de Fide & moribus agitur; multo magis necessaria erit, cum de Decretis Disciplinae agitur, vel de eo, in quo alia Decreta Disciplinae aguntur.

Ratio est, quod, cum hæc Decreta Universalia sunt pro omni loco, includant semper conditionem, si utilia erunt iis, pro quibus facta sunt; nam Leges ad publicam utilitatem tendere debent, hæc autem multum pendet à moribus populorum: nam si repugnant his moribus, perniciosæ potius, quam utiles sunt.

Utraque veritas à Concilio Basileensi agnita fuit; plures enim misit viros ad CAROLUM VII. hunc rogaturos, ut ab Ecclesia Gallicana accipienda procuraret Decreta sua: Cum autem acceptatio hæc multum conduceret ad Ecclesiæ Universalis commodum, eam Rex instanter pro novit. *Nos plurima cum Charitate & Prælatos ceterosque viros ecclesiasticos ipsam nostrorum Regni & Delphinatus Ecclesiam representantes, maxima cum instantia exhortando & obsecrando, ut Decreta statutaque & ordinationes ab ipsa Sancta Synodo condita recipere vellemus, etiam & acceptare.* Præfat. Pragm. 53.

Qua in re Doctrina Concilii eo majus habet pondus, quod illud unum sit eorum, quæ discussurunt quamnam sit potestas Conciliorum Generalium, ejusque, utpotè Concilii Generalis, referebat asserere, Decreta sua obligare priusquam acceptarentur. Huic Concilii Basileensis instantia obsecuta Gallia, discussis ejus Decretis, judicavit, Decreta Doctrinæ, circa Superioritatem Concilii Generalis supra Pontificem, & obligationem illi parendi ex parte Pontificis, congruere traditioni Ecclesiæ suæ, tum inter Decreta Disciplinae, non nulla certò modo temperata Gallorum moribus non aliena esse; alia verò iis planè consentire, prout concipiuntur, & hæc Decreta merè ac simpliciter suscepit, perindè ac prædicta Doctrinæ Capita; alia verò cum modificationibus accepit.

Post hæc ratiocinia circa necessitatem acceptationis Decretorum Conciliorum Generalium ab Episcopis, qui ipsis non adfuerunt, manifesta est utilitas discutiendi qualis fuerit Ecclesiæ praxis circa hoc Caput, ab ejus initio, usque ad hanc ætatem. Monumenta ex Collectione Conciliorum petita subjicio.

Primum Monumentum est Epistola *Constantini* ad omnes Episcopos, qui Concilio Nicæno non adfuerant, circa celebrationem Paschæ in die Dominica